

Zaujímavosti, o ktoré by som sa chcel s vami tentoraz podeliť, nie sú iba radostné, no aj bolestivé a smutné predovšetkým pre samotných Rusov. Chcel by som začať tými smutnejšími. Týkajú sa 1. novembra, keď sme oslavovali v celej Cirkvi sviatok Všetkých svätých. Deň začínal krásne – sv. omšou v našom katedrálnom chráme v Irkutsku a zaujímavými tradíciami, ktoré som videl prvý krát. Poobede hneď po sv. omši sme sa niektorí presunuli autami na miesto, ktoré Rusi nazývajú „Povaricha“ – miesto bývalého pivného závodu neďaleko Irkutska priamo na konci letiska, kde sa nachádzajú hromadné hroby obetí násilia represálií v 30. rokoch minulého storočia.

Sv. omša doobeda v katedrálnom chráme bola ako prvá v mesiaci novembri obetovaná za všetkých zosnulých. Celebroval ju o. biskup Kyril Klimovič. Už dlho sa pripravovali miništranti k slávnostnému odovzdaniu bielych miništrantských rúch. Predošlú nedeľu sa to nepodarilo, keďže viacerí miništranti neprišli na sv. omšu z rôznych príčin. A tak sa tento obrad odovzdávania miništrantských rúch presunul práve na sviatok Všetkých svätých. Rúcha však dostávali iba tí, ktorí pravidelne prichádzali na sv. omše a miništrovali celý rok bez miništrantského rúcha. Nie je to totiž ako u nás na Slovensku, kde hneď ako príde niekto prvý krát miništrovať, oblečú ho do krásneho rúcha. Tu si rúcho musia miništranti zaslúžiť. Nielen pravidelnou účasťou ale aj vzorným správaním sa počas sv. omši a takisto určitými vedomosťami z katechizmu. Až po roku takejto prípravy otec Vladimír ako farár farnosti rozhodne, kto môže dostať toto miništrantské rúcho.

{joomplu:1640 left}Takto sú aj rozlíšení tí, ktorí ešte len čakajú a pripravujú sa od tých, ktorí už dlho miništrujú a pomáhajú kňazovi pri bohoslužbách.

Rúcha dostali miništranti posvätené v rámci sv. omše špeciálnym obradom od samého otca biskupa pred všetkými veriacimi v kostole. Bol to nádherný pohľad, keď si so žiarivými očami prvý krát obliekali biele rúcha. Potom už nasledovala sv. omša klasickým spôsobom ďalej. No

na začiatku, pri prosbách a pri eucharistickej modlitbe za zosnulých, čítal o. Vladimír ako správca farnosti mená všetkých zosnulých, za ktorých prosili veriaci z nášho kostola. Každý mohol totiž na špeciálny lístok napísať mená všetkých svojich príbuzných zosnulých, za ktorých chcel obetovať spoločnú sv. omšu 1. novembra. Bol to poriadne dlhý zoznam, ľuďom však na tom veľmi záležalo a boli veľmi spokojní, keď sa medzi spomínanými zosnulými objavili aj ich príbuzní. Je to už dávna tradícia v katedrálnom chráme v Irkutsku. U nás som to ešte nikde nevidel. Akurát v Terchovej sa tiež čítali mená zosnulých, ale nie v rámci sv. omše. Bol na to vyhradený osobitný čas a miesto.

Na konci sv. omše ma čakalo prekvapenie. Bolo to podobné procesii na sviatok Božieho Tela a Krvi. V sobotu večer veriaci v kostole vyzdobili štyri zastavenia v rôznych variáciách a v nedeľu sme po sv. omši postupne prechádzali s o. biskupom aj s miništrantmi všetky zastavenia rad za radom a pri každom sa modlili za určitú skupinu zosnulých. Prvé zastavenie bola Kalvária po zmŕtvychvstaní – kríž s bielou plachtou a pár sviec a kvetov. Tu sme sa modlili za všetkých zomrelých kňazov a rehoľníkov pôsobiacich v tejto farnosti. Druhé zastavenie bol obraz zmŕtvychvstalého Krista a modlili sme sa pri ňom za všetkých zomrelých príbuzných z našich rodín. Ďalšie zastavenie bol ozdobený hrob, pri ktorom sme sa modlili za všetkých zosnulých z našej farnosti. Posledné zastavenie v kostole bolo pri Božom milosrdenstve, kde sme sa modlili za všetkých zosnulých ľudí. Tu však procesia nekončila. Všetci sme sa presunuli z kostola pred pamätník všetkých zosnulých z rôznych národov v čase komunizmu v Rusku. Tento pamätník sa nachádza na pravej strane katedrály ako jej súčasť. Môžete si pozrieť tento pamätník na [FOTOGRAFIÁCH zo sv. omše na sviatok Všetkých svätých v Irkutsku](#)

. Zima už bola poriadna, snehu ešte nebolo ale premrzli sme parádne. No a zo 120 ľudí sa do kostola po tejto procesii vrátilo okolo 80 ľudí. 40 ľudí jednoducho už odišlo domov, podobne ako u nás na Veľkú noc po procesii ľudia odchádzajú domov a nečakajú na požehnanie. Ukončili sme to slávnostným požehnaním.

Keďže sv. omša so všetkým trvala približne dve hodiny, rýchlo sme sa pobalili a odchádzali na autách na cestu k „Povariche“ – miestu, kde je pochovaných v hromadných hrobách veľmi veľa obetí násilia v 30.-40. rokoch minulého storočia, aby sme tam za nich všetkých odslúžili sv. omšu. Kým sme sa dostali na spomínané miesto, museli sme prejsť naprieč celým Irkutskom ďaleko za mesto smerom k letisku. Potom okolo celého letiska, chráneného ostnatým drôtom po blatistej ceste s množstvom výmoľov a dier. Priamo pred našimi očami sa jedno lietadlo zdvihlo do výšky, keďže práve v tých miestach je výbehová dráha letiska. To bola "podívaná" - tak blízko som lietadlo vzlietať ešte nevidel. Hneď za plotom, ktorý oddeľuje letisko od okolitého sveta, sa nachádza už spomínaná „Povaricha“ obkolesená menším brezovým hájom. Vstupná brána hovorí o tom, že toto miesto je memoriálom všetkým, ktorí tu boli mučení, zavraždení a pochovaní počas represálií v 30.-40. rokoch minulého storočia. Oficiálne sa v Rusku ustanovil aj jeden špeciálny deň, kedy si celé Rusko spomína na tieto obeť z rôznych národov a národností. Otvorene sa už niekoľko rokov o týchto smutných časoch rozpráva a nedávno aj ruský prezident Medvedev vyjadril ľútosť nad

násilím, ktoré sa páchalo v tých časoch na ľuďoch a otvorene ho odsúdil ako negatívnu a smutnú históriu. Stačilo, že ste boli aspoň trochu podozriví z nekalej činnosti, po nahlásení od vašich susedov, ktorým ste sa možno nepáčili, vás zobrali preč a nikto vás už nevidel. Takto zomrelo v Rusku veľké množstvo intelektuálov, množstvo podnikateľov a nie len bohatých ľudí, ale aj jednoduchých ľudí z rôznych národov a národností ale aj veľa samotných Rusov. Na tomto spomínanom mieste pri letisku za Irkutskom bolo množstvo takýchto ľudí už mŕtvych jednoducho hodených do obrovských jám a zasypaných pár centimetrami zeme. Jamy sú tam štyri. Najväčšia je zhruba 30m dlhá, ostatné 14-15m. Všetky sú 5m hlboké a zhruba 4m široké. Nikto presne nevie, kto a koľko ľudí je tam takto pochovaných. Mnohí ľudia však prichádzajú na toto miesto v nádeji, že je tam pochovaný ich príbuzný.

{joomplu:1729 left} V centre „Povarichy“ stojí veľká stena s fotografiami zomrelých, náhrobné tabličky s ich menami a dátami, o ktorých ich príbuzní aspoň s akou takou istotou vedia, že sú na tomto mieste pochovaní. Na začiatku celého cintorína stojí pamätník týmto obetiam. [FOTO GRAFIE z tohto miesta si môžete pozrieť v galérii](#)

. Kedysi bolo zakázané navštevovať toto miesto, dokonca aj hovoriť o tom všetkom, čo sa tam stalo. V 90. rokoch minulého storočia sa však celé napätie uvoľnilo a otvorene sa o všetkom rozpráva a diskutuje. Preto o tom môžem písať aj ja vám s úctou voči súčasným Rusom, ktorí za všetko to násilie páchané v minulosti nemôžu, podobne ako terajší Nemci nemôžu za všetku tú hrôzu, ktorú spôsobil ich národ v 2. svetovej vojne. Preto aj vás všetkých prosím o to, aby sme sa spoločne modlili za všetkých ľudí, ktorí takýmto spôsobom zomreli nielen v Rusku ale aj v iných krajinách sveta, kde sa za príhodných podmienok ľudia vedeli a aj doteraz vedia doslova vybesniť jeden na druhom. Nuž, v každom z nás sa skrýva aj svätec aj zločinec. Záleží iba na tom, čomu dáme vo svojom srdci voľný priebeh, čomu vo svojej myslí venujeme viac času a k akým príležitostiam sa dobrovoľne, či nedobrovoľne dostaneme.

{joomplu:1693 left} Počas prvých 8-ich novembrových dní, kedy sme sa mohli modliť za duše v očistci, som prichádzal na zaujímavý cintorín blízko nášho katedrálneho chrámu. Je to v podstate lesný park, ktorý kedysi dávno v minulom storočí vytvorili na mieste starého cintorína. Hroby zrovnali so zemou a vysadili stromy, urobili chodníčky. Takto dopadli skoro všetky cintoríny, pretože v tom čase sa okrem kostolov búralo a ničilo všetko, čo predstavovalo vieru v „rozprávky“, servírované ľuďom rôznymi náboženstvami. Na ich miestach sa dnes nachádzajú parky a ihriská pre deti. Viete si to predstaviť, že sa vaše deti hrajú na hroboch dávnych ľudí? Na okrajoch týchto parkov sa kde tu objavujú ešte dnes po mnohých rokoch zabudnuté nie úplne zničené náhrobné kamene, ktoré si teraz ľudia ohradili plotmi a chodievajú sa k nim modliť, pokiaľ vedia, kde boli ich príbuzní pochovaní. K takýmto pozostatkom hrobov som sa chodil modliť v novembri aj ja... Rovnako aj táto téma je dnes otvorená a otvorene sa diskutuje o tom, ako vrátiť späť úctu niekdajším cintorínom. Je to však veľký problém, pretože nových alternatívnych miest pre parky a pre oddych už v husto zastavaných mestách niet. Napriek otvorenosti a snahe predstaviteľov mesta ostáva problém vďaka takýmto objektívnym príčinám stále neuzatvorený. Pár [FOTOGRAFÍÍ z takýchto hrobov si môžete pozrieť aj vy](#) (na konci galérie).

{joomplu:1659left}Budete sa asi čudovať rovnako ako som sa čudoval ja... Ale fakt je ten, že tento rok, v ktorom som prišiel do Ruska (konkrétnejšie do Irkutsku) je zaujímavý z rôznych dôvodov:

- v tomto roku mám ja 33 rokov ako Kristus, keď ho ukrižovali a on vstal zmŕtvych,
- práve tento rok je vyhlásený ako „rok kňazov“
- prišiel som presne 17.9., kedy má Robert meniny v kresťanskom kalendári
- v tomto roku oslavuje náš biskup presne 10. výročie svojej biskupskej vysviacky (viac o tom vám porozprávam neskoršie)
- v tomto roku ubehlo presne 125 rokov od postavenia a posvätenia prakticky prvého murovaného katolíckeho chrámu na Sibíri (vychádza to na rok 1884) a to práve tu v Irkutsku.

Kostolík maličký ale pekný – Chrám Usnutia Bohorodičky v Irkutsku oslavoval presne 24.-25. októbra 2009 krásne výročie svojho dostavania a posvätenia. Pred týmto chrámom stál na jeho mieste staručký katolícky drevený kostolík, ktorý ale spolu s veľkým požiarom v celom Irkutsku vyhorel. Na jeho mieste sa rozhodli vtedajší katolíci postaviť riadny murovaný kostol, ktorý už by tak ľahko nepodľahol ohňu. Výročie postavenia toho staršieho dreveného kostolíka si pripomenieme tuším budúci rok ale neviem presne dátum – neskoršie vám o tom určite napíšem. Nuž oslavovalo sa dva dni. V sobotu 24.10. to boli rôzne prednášky týkajúce sa histórie tohto katolíckeho kostola v Irkutsku (Prof. B. Šostakovič) ale aj o dlhoročnom správcovi kostola Kšištofovi Švernickom a spomínania ďalších pamätníkov, ktorí čo-to o histórii tohto kostolíka vedeli z rozprávania svojich rodičov a starých rodičov alebo bol ich samotný život úzko spätý s týmto kostolom v Irkutsku. Nakoniec všetkých prednášok bola sv. omša v hlavnej lodi kostola, ktorá sa momentálne používa ako organový sál Irkutskej oblastnej filharmónie, keďže široko-d'aleko žiadny organ nie je. Celá budova kostola bola totiž katolíkom zabraná v čase komunizmu a potom po mnohých rokoch používania darovaná miestnej filharmónii pre účely rôznych koncertov. Doteraz je kostol vlastníctvom filharmónie a sv. omše sa slúžia v malej kaplnke pod hlavnou loďou kostola. Ja sám som bol na jednom koncerte v tejto „sále“, kde je postavený veľký pekný organ, na ktorom pravidelne každý deň cvičia rôzni hudobníci. Aj na toto výročie kostola sme boli všetci pozvaní Ministerstvom kultúry a archívov Irkutskej oblasti. Veľké výročie kostola prišli osláviť aj dvaja biskupi – jeden z Ruska a druhý z Poľska. Nezapamätal som si presne ich mená. Napriek veľkosti sviatku prišlo do kostolíka podľa mňa málo ľudí. Čakal som, že sa nebude dať do kostola vojsť a on bol poloprázdny... Nevadí, pre mňa to bolo veľké povzbudenie. Oslavy pokračovali otvorením výstavy o kostole s historickými fotografiami a v nedeľu sv. omšou a sviatočným koncertom poobede. [FOTOGRAFIE z výročia si môžete pozrieť spolu so mnou...](#)

Aj nový Katedrálly chrám Nepoškvrneného Srdca Panny Márie v Irkutsku, kde žijem, nie je iba miestom, kde sa vykonáva liturgia, ale aj miestom, kde prebieha veľa koncertov rôzneho druhu. Tento kultúrny život tu v našom chráme mi trošku pripomína Terchovú, kde sa takisto odohrávala väčšina kultúrnych podujatí práve v kostole. Keď som tam bol jeden rok na

pastoračnom roku, užil som si toľko koncertov a kultúrnych podujatí, ako nikdy pred tým a ani potom. Tam sa o to všetko staral hlavne Rudko Patrenčiak. Tu v Irkutsku je tou osobou sestra Roberta z rehole Karola Boromejského. Áno, dobre počujete, sme menovci a to som veeel'mi rád. Prečo si dala také rehoľné meno? Vo farnosti, z ktorej pochádza, dlhé roky pôsobil otec Robert. Všetci ho mali veľmi radi. Bol už starý, skúsený a múdry. Zomrel vo vysokom veku. Asi na počesť alebo z lásky k svojmu duchovnému otcovi si táto sestra zvolila ako svoje rehoľné meno práve meno „Robert“. Ináč veľmi prísna a tvrdá osoba, za ktorou sa podľa mňa skrýva dobré srdce, pretože to, ako spieva, hovorí o dobrom srdci kdesi vnútri. Takže pri niektorých jej „prehmatoch“ si iba uvedomím, že vnútri je iná a hneď je to lepšie... Ak niekoho máme naozaj radi nie kvôli výhodám, ktoré z neho máme, ale len a len kvôli nemu samému – jeho srdcu, ktoré v ňom vidíme, potom ten človek môže robiť veľa hlúpostí, napriek tomu ho stále milujeme a budeme milovať – nie? Taká je láska našich mám voči nám, našich otcov, našich priateľov... Nie každý má také šťastie mať takýchto priateľov... Je to výhra, výsada, poklad, ktorý si treba chrániť a denne svojou láskou a pozornosťou polievať...

Koncerty, na ktorých som zatiaľ v našom kostole bol, boli:

- organové spojené s husľami, kde na organe hral náš organista Dečebal – ináč veľmi známy skladateľ a uznávaný organista v širokom okolí – sami sa presvedčte o jeho kvalitách vo VIDEÁCH, ktoré som na svoj mobil natočil počas koncertov

[Dečebal 2 - Organ Husle](#)

[Dečebal 3 - Organ Husle](#)

[Dečebal 4 - Organ Husle](#)

[Dečebal 5 - Organ](#)

[Dečebal 6 - Organ](#)

[Dečebal 7 - Organ Husle](#)

[Dečebal 8 - Organ Husle](#)

[Dečebal 9 - Organ Husle](#)

- gitarový koncert výborného gitaristu Alexandra Ságu, ktorý bude mať u nás ďalší koncert 15. decembra – určite si pozrite VIDEÁ – tak profesionálne hrať na gitare – uuuf, to som ešte nevidel – bol to jednoducho obrovský zážitok, predovšetkým kvôli rôznym efektom, ktoré do hrania na gitare rôznymi svojimi vynálezmi vkladal. Najzaujímavejší experiment bola imitácia organu gitarou – Saga hral na gitare a my sme počuli zvuk organu – konkrétne Bachove skladby... Nooo, tak to bola pecka. Nenechajte si to určite ujsť – vo videách je jeho koncert zaznamenaný

[Saga 13 - Jeho prvá hra na gitare](#) - ukážka toho, ako hral na gitare kedysi, keď bol malý a ako to vyzerá teraz

[Saga 12 - Gitara ako organ - Bach](#) - geniálne!!! - hrá na gitare Bachove etudy pre organ a znie to ako organ (transformuje zvuk gitary na organ) - svetový unikát - to som ešte nikde nevidel - u určite si to pozrite... **ODPORÚČA**

M!

[Sága 11 - Gitarový koncert](#) - ďalšie zaujímavé virtuózne variácie na gitare

[Sága 10 - Španielske rytmy](#) - španielske rytmy na gitare - zatancujte si, má to šťavu!

[Sága 9 - Gitara a efekty](#) - rôzne zaujímavé efekty so zvukom gitary

[Sága 8 - Gitara + Bicie](#) - gitara spolu s kapelou

[Sága 7 - Cigánska](#) - niet čo dodať - jednoducho chytľavé a dynamické ako cigáni...

ODPORÚČAM!

[Sága 6 - Gitarový koncert](#) - ďalšie zaujímavé virtuózne variácie na gitare

[Sága 5 - Gitarový koncert](#) - ďalšie zaujímavé virtuózne variácie na gitare

[Sága 4 - Gitarový koncert](#) - ďalšie zaujímavé virtuózne variácie na gitare

[Sága 3 - Gitarový koncert](#) - ďalšie zaujímavé virtuózne variácie na gitare

[Sága 2 - Španielske rytmy](#) - samozrejme nesmú chýbať ani ďalšie rytmy zo Španielska

[Sága 1 - Gitarový koncert](#) - ďalšie zaujímavé virtuózne variácie na gitare

- koncert bývalej organistky v katedrále v Irkutsku pani Jankovskej, ktorá momentálne žije v Jaroslavi v Európskej časti Ruska samozrejme spolu s huslistkou a speváčkou z Irkustkej filharmónie

[Jankovskaja 1 - Organ a spev](#)

[Jankovskaja 2 - Organ a spev](#)

[Jankovskaja 3 - Organ](#)

[Jankovskaja 4 - Organ a Husle](#)

[Jankovskaja 5 - Organ a Husle](#)

[Jankovskaja 6 - Organ](#)

[Jankovskaja 7 - Organ a spev](#)

[Jankovskaja 8 - Organ a Husle](#)

[Jankovskaja 9 - Organ a Husle](#)

[Jankovskaja 10 - Organ](#)

[Jankovskaja 11 - Predstavenie sólistov](#)

- medzi poslednými bol koncert sláčikového kvarteta z miestnej filharmónie v Irkutsku spolu s opernou speváčkou (meno si nepamätám), ktorá spievala s takou ľahkosťou a tak krásne, že som sa doslova vznášal a vytešoval z každého tónu, hlavne keď na konci zanôtila Ave Mária s posledným vysokým tónom... no to bola čerešnička na torte... Odporúčam takisto VIDEÁ z koncertu sláčikového kvarteta

[Kvarteto 1](#)

[Kvarteto 2 - Spev](#)

[Kvarteto 3 - Georg Friedrich Händel](#)

[Kvarteto 4 - Mozart I.](#)

[Kvarteto 5 - Mozart II.](#)

[Kvarteto 6 - Bach](#)

[Kvarteto 7 - Ave Maria - nádherná pieseň krááásne zaspievaná - ODPORÚČAM !!!](#)

[Kvarteto 8 - Posledná pieseň na želanie](#)

Do konca roka sú naplánované zo školy ešte tri ďalšie koncerty, tak sa teším. Inak, so spolužiakom z Fínska – volá sa Miko, sme sa rozhodli ísť na ruskú verziu rockového muzikálu „Jesus Christ – Superstar“ v Irkutskom muzikálnom divadle. Upozorňovali nás, že je to veľmi hlasné... Nooo, bolo to vynikajúce. Také vynikajúce hlasy majú tí Rusi, uuuuf. Ľudkovia moji, bola to ďalšia polahoda pre moju dušu. Pekne zahraté, hudba vynikajúca, spev ešte lepší – no veď si to pozrite spolu so mnou na VIDEÁCH, ktoré som pre vás zachytil cez môj mobil. Čo musím podotknúť je, že celé divadlo (niečo ako u nás nová budova Slovenského národného divadla v Bratislave) bolo zaplnené z 90% mladými ľuďmi. Keď som videl ten zástup ľudí odchádzajúci z divadla po skončení muzikálu, bol som ako obarený. Veď u nás na Slovensku do divadla ľudia buď nechodia vôbec alebo ak chodia, tak prevažne starší ľudia. Sfotoграфoval som si nástenky, na ktorých boli historické fotografie hercov a programu divadla už od roku 1940 až po súčasnosť. Celý muzikál aj s fotografiami násteniek si môžete so mnou pozrieť na VIDEÁCH z muzikálu:

[Jesus Christ I](#)

[Jesus Christ II](#)

[Jesus Christ III](#)

[Jesus Christ IV](#)

[Jesus Christ V](#)

[Jesus Christ VI](#)

[Jesus Christ VII](#)

[Jesus Christ VIII](#)

[Jesus Christ IX](#)

a na [FOTOGRAFIÁCH z násteniek divadla](#) - sú naozaj rozkošné - starí renomovaní herci v 40. rokoch v Irkutsku - úžasné. Ani vo sne by ma nenapadlo, že v Irkutsku sa už tak dávno hrajú opery a divadlá na dosť vysokej úrovni. Zo školy z ruského jazyka máme v decembri

organizovaného Čajkovského „Luskáčika“ a z literatúry Puškinovho „Ruslana a Ľudmilu“. Hovorili nám učiteľky, že je to výborná možnosť viac spoznať dušu ruského človeka. Tak som zvedavý... Je to rozhodne veľmi zaujímavé spoznávanie...

Nuž, hovoril som si, kde to len idem tak ďaleko do takej zabudnutej krajiny a tu, ľal'a, ešte krajší a kultúrou naplnenejší život ako na Slovensku. Ach, za čo všetko musím byť Bohu vďačný, keď ma zahŕňa toľkými dobrodeniami?

No a nakoniec ešte jedna pekná príhoda so spolužiakom Slávom. Pred pár dňami sme sa cestou zo školy rozprávali a on zrazu: "Vieš, ja neverím, že môže existovať Boh. Ak by existoval, určite by to bolo cítiť. Pomáhal by. Nenechal by mnohé zlo len tak..." Vedel som, na čo naráža. Jeho ocko je totiž v nemocnici vo Vietname, pretože má rakovinu. Už mu ju operovali. Operácia stála veľké peniaze. Zaplatili ju z jeho štipendia. Teraz nemá poriadne z čoho žiť. Pomáhajú iní vietnamskí spolužiaci. Ocko je ešte stále v nemocnici. Ešte sa celkom nezotavil a už potrebuje ďalší zákrok, ktorý je ešte drahší. Na to už asi peniaze nebudú. Snažil som sa mu vysvetliť, že mnohé veci nevieme, prečo sa dejú, ako sa dejú. Aj otec, ak svojmu synovi zoberie nôž z rúk, s ktorým sa syn hral ako malý, určite sa naňho bude syn hnevať a hovoriť, aký je zlý, že mu to zobral. Ale otec vie, prečo to urobil. Syn neskôr pochopí, že otec mu chcel dobre. Ani my nevieme, prečo sa niektoré veci dejú tak, ako nechceme. Len Boh vie, prečo sa dejú ako sa dejú. V konečnom zmysle mnoho zlého v našich očiach je koniec koncov pre nás dobrom, ktoré ešte nevidíme. Ale tu sa vyžaduje od nás dôvera v Neho - dôvera v to, že je dobrý a chce nám dobro, lebo nás má rád ako Otec. A to je niekedy veľmi ťažké a chápem, že sa to nedá len tak ľavou zadnou... No a potom sme sa rozišli. Na druhý deň, keď som prišiel do školy, ma vítal s úsmevom a hovoril: "Dnes ráno som sa stretol s Bohom... Porozprávam ti to potom." Neskôr mi hovoril, že sa mu sníval veľmi skutočný sen. Bol v nejakom meste v dome. Začala všetko zalievať voda. Všetko o chvíľu bolo ponorené vo vode. Ale on nie, pretože on vystúpil na vysokú horu. Tam čakal. Potom prišla veľká loď a na nej dom. Vstúpil do lode a do domu a tam ho čakal muž. Nie starý, mladý muž. Pristúpil bližšie k nemu a objal ho. Nič nehovoril ale Slavo vedel, že je to Boh. Potom sa dom naplnil ľuďmi a ďalej už nič nebolo, pretože začal zvoniť budík. Hoci to bol sen, povedal, že sa určite stretol s Bohom... Hmm, milí priatelia, tak tomuto hovorím rýchly Boží zásah. Tak sa za neho modlite, pretože vo Vietname sú prakticky všetci veľmi silní ateisti. Neveria v také bájky, aké ponúka náboženstvo. Jednoducho náboženstvo je metla ľudstva a hotovo. To sme už niekde počuli aj my... Tak vás prosím o modlitby. Vďaka vašim modlitbám si Boh určite nájde svoj spôsob, ako sa dotknúť ich srdca a presvedčiť ich, že existuje a že ich má rád...